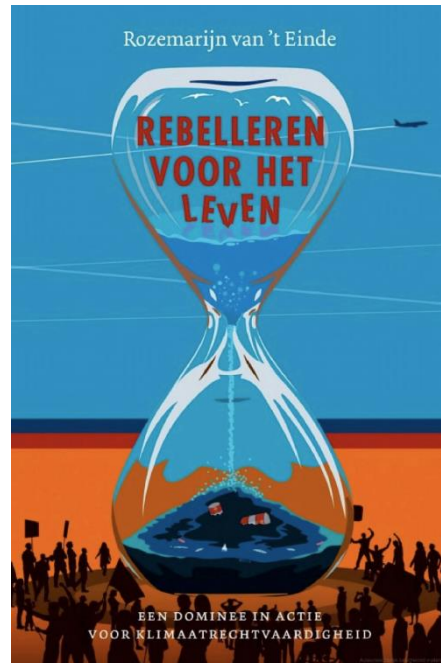

Rebelleren voor het leven!!

Een thema-avond over klimaat en de noodzaak van actie, met Rozemarijn van 't Einde

Op 31 oktober 2024 organiseerde de Projectgroep Groene Kerk een themabijeenkomst met de titel "Rebelleren voor het Leven" waarin klimaatactivist en dominee Rozemarijn van 't Einde centraal stond. Zij zet zich onder meer via Extinction Rebellion in voor het klimaat. Zij deelde haar inzichten over de samenhang tussen klimaatverandering, sociale rechtvaardigheid* en burgerlijke ongehoorzaamheid met zo'n 40 aanwezigen. Haar achtergrond als predikant en klimaatactivist maakte het mogelijk om een krachtige en inspirerende boodschap uit te dragen, waarin zij zowel morele als praktische noodzaak benadrukte.

En bijzonder wérd het! Na het welkom door Bas van Dongen, voorzitter van de Projectgroep Groene Kerk, citeerde Bas uit een interview van Rozemarijn over burgerlijk-ongehooraam actievoeren. "Elke actie die ik heb gedaan, zou ik zó weer doen. Het moet gewoon gebeuren! Omdat ik zie wat er gebeurt met de schepping, voel ik me gewetens- bezwaard. Ik zet me daarom in met alles wat ik heb en alles wie ik ben.

Politiek en het bedrijfsleven brengen de leefbaarheid van de aarde zodanig in gevaar, dat ik het nodig vind om geweldloos in opstand te komen en bereid ben om daarvoor gearresteerd te worden en fysiek risico te lopen. Ik wil geen compromis. Ik maak het niet leuker. Ik pas me niet aan, opdat het maar begrepen wordt". Rozemarijn, gezeten in een rolstoel, nam het over en vroeg de mensen intens aan het klimaat te denken: wat betekent dit voor jezelf, je kinderen, anderen op afstand? "Steek je hand op. Wie voelt zich verdrietig? En wie hoopvol? Wie angstig? Hopeloos? Wie boos?" En we zagen hoe hetzelfde onderwerp bij de aanwezigen zeer verschillende emoties opriep.

Zij benadrukte dat de keuzes die in dit decennium worden gemaakt, cruciaal zijn voor de toekomstige leefbaarheid van de aarde. Ze illustreerde hoe de rijkste 10% van de wereldbevolking verantwoordelijk is voor de helft van de wereldwijde uitstoot, terwijl de armste 50% slechts een tiende deel veroorzaakt maar wel het hardst door de gevolgen wordt getroffen. Dit onderstreept volgens haar de noodzaak van actie tegen ongelijkheid en klimaatschade. Rozemarijn maakte met een symbolische oefening de urgentie van klimaatmaatregelen tastbaar. Een van de aanwezigen speelde de rol van Minister-President en liep van links naar rechts langs het publiek, wat de status quo van klimaatbeleid illustreerde. Pas na meerdere pogingen werd hij gestopt, toen de deelnemers hem de weg letterlijk blokkeerden. Dit liet het belang van collectieve actie en burgerlijke ongehoorzaamheid zien om verandering af te dwingen.

In haar betoog ging Rozemarijn verder in op de noodzaak van actievoeren. Ze schetste een beeld van een moderne Ark van Noach, waarin auto's, vliegtuigen en industrieën werden ingeladen terwijl de dieren toekeken. Hiermee symboliseerde ze hoe menselijke activiteiten de aarde bedreigen. Ze wees op de negatieve impact van subsidies voor fossiele brandstoffen en het feit dat spaargeld en pensioengelden vaak

worden belegd in fossiele energie. Klimaatgroeperingen brengen dit soort informatie publiekelijk onder de aandacht: volgens haar noodzakelijk is omdat overheid en bedrijfsleven te traag of onwillig zijn om radicale veranderingen door te voeren. Rozemarijn beklemtoonde dat burgers niet alleen als consumenten moeten handelen, maar ook als actieve burgers die zich inzetten voor verandering. Ze noemde voorbeelden zoals de invloed die deelnemers aan een pensioenfonds kunnen uitoefenen door het bestuur te bewegen tot duurzame investeringen. Acties zijn volgens haar nodig om grenzen te stellen aan een wereld waarin grenzeloosheid de overhand heeft. Haar uitleg riep vragen op, bijvoorbeeld over de keuze van locaties voor protesten, zoals de A12. Rozemarijn vergeleek zichzelf met een brandalarm dat blijft klinken zolang de crisis voortduurt, en benadrukte dat actie dicht bij de beleidsmakers noodzakelijk is. Ze erkende dat er ook positieve ontwikkelingen zijn, maar waarschuwde dat deze niet voldoende zijn om de klimaatdoelen tijdig te bereiken. "Het is als twee emmertjes water halen, vijf emmertjes olie," zei ze, en ze spoorde de aanwezigen aan: "Kijk niet alleen naar successen, maar ook naar wat nog moet worden bereikt!"

Na de pauze deelde Rozemarijn een persoonlijk getuigenis en legde uit hoe haar motivatie voortkomt uit het gebod om God en je naaste lief te hebben. Onze naasten zijn voor haar de mensen die het hardst worden getroffen door klimaatverandering, zoals gemeenschappen in kwetsbare gebieden. Ze benadrukte dat het vermijden van ongemak en conflict geen optie mag zijn voor christenen die het zout der aarde zouden moeten zijn: niet zoet en troostend, maar scherp en veranderend. Ze citeerde Augustinus: "Hoop heeft twee dochters: woede op de dingen zoals ze zijn; en moed om te geloven dat het zo niet hoeft" en riep op tot verantwoordelijkheid en actie. Hierna volgde een interactieve sessie waarin de aanwezigen in groepjes nadachten over wat we kunnen doen om bij te dragen aan de klimaatoplossing: als

gemeente en individueel. Dit leverde levendige discussies en diverse actiepunten op. Tot slot benadrukte Rozemarijn dat lokaal engagement en het uitproberen van ideeën essentieel zijn, evenals het ondersteunen van positieve initiatieven bij lokale overheden. Ook voorbeelden hiervan passeerden de revue. Dat verduidelijkte ook hoe we allemaal hetzelfde ideaal nastreven, maar dat op verschillende manieren doen. Het is als de verschillende lichaamsdelen van één lichaam: ze hebben hun eigen functie in het geheel maar kunnen niet zonder elkaar.

De bijeenkomst liet een krachtige indruk achter. Rozemarijn in haar rolstoel toonde zich ondanks haar fysieke kwetsbaarheid een krachtige stem voor klimaatrechtvaardigheid en inspireerde de aanwezigen om na te denken over hun eigen rol in deze strijd.

** Sociale rechtvaardigheid: gelijke kansen en rechten en een eerlijke verdeling van middelen binnen een samenleving.*

